

Sigrid Carré-Lecoindre: Rhapsodie sans visages / Rapsodie bez tváří

přeložil Petr Christov

Rapsodie bez tváří je text přesahující hranice klasického divadelního žánru. Má blízko ke scénické básni, přičemž i přes jeho rytmický a vizuálně stylizovaný zápis připomíná tradiční činohru. Že se jedná o komplikovanější text, byť s „návodnými“ scénickými poznámkami, poznáme v soupisu postav – tři ženy (Matka, Poznání a Šlápěj) a jeden muž. A přitom dvě z žen jsou jednou a toutéž, v rozdílných okamžicích jednoho a téhož života. V patnácti divadelně-básnivých „kapitolkách“, které zde zastupují nám známé dějství, scény, či obrazy sledujeme jakousi konfrontaci s vlastní pamětí, pamětí života. Mohlo by se zdát, že je to o lásce, vztazích, o tom, jak se vyrovnat sám se sebou nebo jak se zbavit rodinných stereotypů a klišé. A možná také ne. Možná je v tom mnohem víc anebo jen úplně něco jiného.

Specifický, básnivý svět, vycházející nejen z autorčiných zážitků se před námi třítí jako zrcadlo, z jehož střípků vyvstává postmoderně ambivalentní příběh – fragmentární a lyrizovaný portrét ženy, která se loučí se svou minulostí. Sama autorka (mj. muzikantka, pedagožka a někdo, kdo se zabývá scénickým výzkumem) text nazývá „děravou partiturou“, kterou k životu probouzí až samotná interpretace. Ten, kdo má zájem o hledání vhodného *probouzedla*, ten si nelehký, ale zato čtivý text nepochybně zamiluje. V českém překladu Petra Christova měla *Rapsodie bez tváří* světovou premiéru v rámci prvního ročníku festivalu francouzského divadla, *Sněž tu žábu / Mange ta grenouille*, v režii Simony Petrů.